

Új nevünk van – a Krisztusban!

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk Ézsaiás próféta könyve 43. fejezetének az elsőtől a 7. verséig a következőképpen: „De most így szól az Úr, a te teremtőd, Jákób, a te formálód, Izráel: Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy! Ha vízen kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg téged. Mert én, az Úr vagyok a te Istened, Izráel Szentje, a te szabadítód! Kárpótlásul adom érted Egyiptomot, Etiópiát és Szebát adom helyetted. Mivel drágának tartalak és becsesnek, és mivel szeretlek, embereket adok helyetted, életedért cserébe nemzeteket. Ne félj, mert én veled vagyok! Napkeletről visszahozom gyermekeidet, és napnyugatról összegyűjtelek. Ezt mondom északnak: Add ide! – és délnek: Ne tartsd fogva! Hozd ide fiaimat a messzeségből, leányaimat a föld széléről, mindenkit, akit rólam neveztek el, akit dicsőségemre teremtettem, formáltam és alkottam.” – Urunk, életünk a porhoz tapad. Eleveníts meg minket a te igéddel! Ámen.

Kedves Testvéreim! Egy bányaszerencsétlenség előtt az egyik mélyen hívő bányász a nevét hallotta a háta mögül. Odament, hogy válaszoljon a hívásra – de nem volt ott senki. Ebben a pillanatban omlott össze a tárna ott, ahol az előbb volt. A bányász neve ez után a Krisztusban kapott, újjászületett név lett. **Hogyan születünk újjá a mi Urunkban? A mai igehirdetésben három fő gondolattal mutatom ezt meg nektek:** Első: nincs okunk a félelemre, mert a mi megváltó Urunk, Jézus Krisztus VELÜNK VAN. Második: A mi Urunk megszabadít minket MINDEN gyöttrődéstől. Harmadik: ÚJ nevet kapunk – a Krisztusban.

Újjászületésünk első lépcsője: Nincs okunk a félelemre, mert a mi megváltó Urunk, Jézus Krisztus VELÜNK VAN. **Kedves Testvérem! Így szól személyesen tehozád a mi Istenünk: „Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!”** (Ézs 43,1). Ez az igeszakasz volt az 1944. december 31.-i igehirdetés igéje is. – Képzeljünk ebbe bele. Budapest a vészorszak legborzasztóbb napjait élte. Bezárult körülötte az ostromgyűrű. Az egész város az óvóhelyeken rettegett és éhezett. De a mi Istenünk meg-szólalt – és erőt öntött az Ő népébe.

„Ne félj!” Ezt mondja Isten szava a szenvedőknek és a rettegőknek. Ez a héber kiáltás (Ló Tirá!) még Izráel történetének a legelejéről származó, ősi szó. A pap és a nép így kiáltott fel hatalmas erővel, együttesen olyankor, amikor a nép imái meghallgatásra találtak. A „Ne félj!” tehát nem egy udvarias kérés. De nem is egy sürgető felszólítás. A Bibliában a „Ne félj!” – *kedves testvéreim* – egy kimondhatatlanul óriási öröm-rivalgás. Az igeszakaszunk eredeti héber szövege is egy lelkesült, azonos hangzásokkal teli ének volt. Az egész nép ugrált örömeiben, amikor ezt kiáltotta: „Ló Tirá!” – „Ne félj!”. Ha egy karizmatikus gyülekezet lennénk, akkor a kedves testvérek közül most már senki sem ülne a helyén, hanem mindenki a karját lengetve dicsőítené Istent azért, mert megjelent itt és most, a mi körünkben. Mi odabent, a lelkünkben szoktunk így örövendezni. Tanuljuk meg, hogy mekkora ereje van az Isten jelenlétében való belső örömnnek. Ugránozzunk mi is úgy lélekben, mint ahogyan Dávid király ugrándozott akkor, amikor Isten dicsőségét a saját városába vitte (1Sám 6,14), és ahogyan a magzat Keresztelő Szent János elkezdett ugrándozni az anyja, Erzsébet hasában, amikor a közelébe ért Mária a magzat Jézussal (Lk 1,41).

Kedves Testvéreim! NINCS OKUNK a félelemre, mert – akármilyen mélységeket is élünk át a mi életünkben – a mi Urunk és Istenünk VELÜNK VAN – mindig. Sőt! Akkor igazán. Jézus nagyon sok alkalommal pontosan ugyanígy szólította meg az apostolokat és más embereket: „Ne félj!” Ez sem egy kérés volt a rettegő emberhez, hanem egy győzelmi kiáltás. Az Élő Isten ITT VAN VELED! Ki és hogyan tudna ártani a te lelkednek? Kedves Testvéreim! „Nem a félelem lelkét adta nekünk Isten, hanem az erő, a szeretet és a józságság lelkét” (2Tim 1,7). Ezt nemcsak Pál apostol írja Timóteusnak, hanem mindannyiunknak a szíve közepébe is belevési a mi Urunk – a Szentlélek kifogyhatatlan ereje által.

Így szól hozzád a te Urad: „Megváltottalak, neveden szólítottalak” (Ézs 43,1). A mi Urunk, Jézus Krisztus, oda szögezte a keresztfára (és ezzel megsemmisítette) azt az adósságlevelet, amely minket vádolt (Kol 2,11). A mi megváltó Urunk a kereszten végérvényesen legyőzte a minket örökké vádoló ördögöt és a bűn zsoldját, a halált (Róm 6,23). Kedves Testvérem! Téged Jézus személyesen, a neveden szólítva váltott meg. A mi Urunk egy olyan örökké nyitott ajtót adott eléd, amelyet SENKI nem zárhat be (Jel 3,8).

Ezt mondja neked a Te Istened: „Envém vagy!” (Ézs 43,1). Mit érzel kedves testvérem a szívedben, amikor ezt hallod Istentől: „Enyém vagy”? Szorongást? Úgy érzed, hogy most téged valaki megfosztott a szabadságodtól? Úgy érzed, hogy Isten béklyót rak rád ezzel? Isten rásütötte a homlokodra az ő rabszolga-bélyegét? – Vagy inkább – felszabadító örömet élsz át? A „Ne félj!” ugrándozó örömet? A megváltásod ugrándozó örömet? Annak a kimondhatatlan örömet, hogy Isten a tenyerébe véste be a te nevedet (Ézs 49,16). Annak az örömet, hogy nincs, aki Isten kezéből téged kiragadjon (Ézs 43,13). El tudod-e fogadni azt a hatalmas kiteljesedést, amelyet az jelent, hogy immár nem magadban és magadnak vagy, hanem benne vagy abban, aki a Teljesség, és akinél nagyobb szeretet ezen a világon nincsen? El tudod-e fogadni Jézus szavát, aki ezt mondja neked: Én örök életet adok neked, és nem veszel el soha, mert senki sem ragadhat ki téged az én kezemből (Jn 10, 28).

Újjászületésünk második lépcsője: A mi Urunk megszabadít minket MINDEN gyötördéstől. „Ha vízen kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg téged. Mert én, az Úr vagyok a te Istened, Izráel Szentje, a te szabadítód!” (Ézs 43,2-3). Evangélikus egyházunk szerencsére nem szavanként értelmezi Isten ígését. Ezért nem fogunk most itt tüzet gyújtani a templom közepén, és nem megyünk át rajta egyesével, hogy lássuk: van-e Isten, azaz: megperzselődünk-e? DE! Ne feledjük, hogy Isten népe száraz lábbal kelt át a Vörös-tengeren (2Móz 14,22) és a Jordán folyón is (Józs 3,17). És azt se feledjük, hogy Isten lángja nem égette meg sem Mózeszt az égő csipkebokornál (2Móz 3,2-3), sem pedig az apostolokat a Szentlélek lángnyelveivel pünkösdkor (ApCsel 2,3).

Kedves Testvéreim! Hányszor fullasztottuk meg magunkat, vagy égettük meg magunkat már akkor, amikor valami úgy igazán gyötörni kezdte a lelkünket? Forduljunk ilyenkor könyörgő imában a mi szabadító Urunkhoz! Tegyük le a lába elé a mi fullasztó, vagy perzselő terhünket, és érezzük meg, ahogyan a mi Urunk ezt tőlünk elveszi. Érezzük meg azt is, ahogyan megnyílik a lelkünkben ezzel egy nyitott tér, belép oda Urunk, magához emel minket, és megtisztít. EZ az igazi szabadulás. A Krisztusba, a Krisztusban.

Az Úrtól tanult imádságunk utolsó (és ezzel akár a legfontosabb) kérése: szabadíts meg a gonosztól. Pál apostol így kiált fel a Rómaiakhoz írott levelében: „gyönyörködöm Isten törvényében a belső ember szerint – DE... tagjaimban egy másik törvényt látok, amely harcol az értelmem törvénye ellen, és foglyul ejt a bűn tagjaimban lévő törvényével. Én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg ebből a halálra ítélt testből?” És így felel rá: A mi Urunk, Jézus Krisztus (Róm 7,22-26). Kedves Testvéreim! Nincs olyan reménytelen helyzet, amelyből ne lenne szabadulás a Jézus által.

Hallottuk az előbb az oltár előtti ígében, hogy Jézus ezt olvasta fel a názáreti zsinagógában: „Az Úrnak Lelke van énrajtam, mert felkent engem, hogy evangéliumot hirdessek a szegényeknek; azért küldött el, hogy a szabadulást hirdessek a foglyoknak, és a vakoknak szemük megnyílását; hogy szabadon bocsássam a megkínzottakat, és hirdessek az Úr kedves esztendejét” (Lk 4,18-19). **Kedves Testvérem! MA teljesedett be ez az írás a te füled hallatára** (Lk 4,21). **BENNED teljesedett be. TÉGED** szabadít meg Jézus, és neked hirdeti az Isten kegyelmének az esztendejét.

Újjászületésünk harmadik lépcsője: ÚJ nevet kapunk – a Krisztusban. Kedves Testvérem! Mikor kaptuk meg a mi nevünket? Neeem... nem jó válasz az, hogy akkor, amikor a szüleink kitalálták... Nem jó válasz az sem, hogy akkor, amikor megszülettünk, és a szüleink bemondták a nevünket az orvosnak... A nevünket – úgy igazán és valójában – a keresztségünkben kaptuk meg. És ez nem csak az a név ám, hogy „Zsuzsa” vagy „Attila”. Ez az a név, amellyel a „Zsuzsa” meg az „Attila” ténylegesen tartalommal kezd el bírni – a Krisztusban. Ez a vasárnap a keresztség vasárnapja. Hányan tudjuk, hogy MELYIK nap volt az évben, amelyen megkereszteltek minket? Hányan tudjuk, hogy melyik nap volt az, amelyen új életet és az örök életre szóló meghívót kaptunk? Hányan ünnepeljük meg a megkeresztelésünk napját? Kérlek kedves testvéreim, ha nem tudnátok, és nem ünnepelnétek a kereszteselések napját, akkor keressétek ki otthon, hogy melyik nap volt, és emlékezzetek meg róla legközelebb! A keresztségünk napja fontosabb, mint a születésnapunk. Mert a születésnapunkon a halálra születettünk meg. De a keresztségünk napján az örök életre születettünk meg. És ez a kettő nem mindegy...

Isten gyermekei – akik MI vagyunk, kedves testvéreim – még ennél is többet kapnak. Nekünk – akik nemcsak megkaptuk, hanem meg is éljük a mi keresztségünket – a Krisztusban – Isten azt mondja, hogy: „Az enyém vagy!” (Ézs 43,1). És Isten, ahogyan az igeszakaszunk végén mondja, a saját nevét adja azoknak, akik hisznek őbenne, akiket a dicsőségére teremtett, formált és alkotott (Ézs 43,7). Mert Isten gyermekei már Isten életében élnek. Hívő keresztyénként a Szenháromság szeretetében élünk. És igaz ránk az, amit Jézus mond a Jelenések könyvében a filadelfiai gyülekezetnek: „Aki győz, azt oszloppá teszem az én Istenem templomában, és ott marad örökké, felírom rá az én Istenem nevét és az én Istenem városának, az új Jeruzsálemnek a nevét, amely a mennyből száll alá az én Istenemtől, és az én új nevemet” (Jel 3,12).

Kedves Testvéreim! Győzni nem háborúban lehet. Győzni nem a másik felett lehet. Győzni – egyes-egyedül – a Krisztusban lehet. Aki azt mondja nekünk: Ne félj, mert megváltottalak, a neveden szólítottalak, enyém vagy! Ha át tudjuk ezt élni, ha ebben tudunk élni, akkor zendülnek fel a szívünkben a bevezető zsoltár sorai: Erőm és pajzsom vagy, Uram: benned bízik szívem. Megsegítettél: ezért ujjong az én lelkem és magasztallak énekemmel. Ámen.